

Rose Woods

Sorsodnak Jónala

adama books kiadó

Rose Woods
Sorsodnak fonala

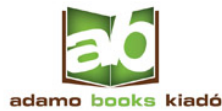
Kiadó: Adamo Books Kft.
5540 Szarvas, Gyóni Géza utca 11.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: Pavuk Péter

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.
Budapest, 2016

ISBN 978-963-387-116-4

Írta: Rose Woods
Berkesné Zombor Anikó
2014.

Borítót készítette: Martinák Csaba
Tördelte: Markó Richárd
Korrektor: Alapi Judit

© Rose Woods, 2016

*Tudok egy kőrist,
neve Yggdrasil,
szép szál fehér fa,
nedvesség fürdeti.
Harmatot hullat
völgy-ölekbe:
örökzölden Urd
forrása felett áll.*

*Onnét e lányok,
titkok tudói,
hárman a tóból,
a fa tövéből.
Egyik neve Urd,
másiké Verdandi
– rúnákat róttak –,
Szkuld a harmadik,
tettek törvényt,
életre, halálra:
emberfiának
sorsot mondtak.*

A völva jövendölése (Edda)

Prológus

A kislány – kisebbik hűgát karjában tartva, a nagyobbikat maga után vonszolva – sietős léptekkel vágott át a harmat fürösztötte mezőn. Már messziről látta a tüzet, és tudta, hamarosan emberek között lesz. Csak reménykedni tudott abban, hogy jó emberek lesznek azok, kikre sikerült rábukkannia, nem pedig gonosztevők, akik tovább rontanak már amúgy is elkiserítő helyzetükön.

Testvérkéje mocorogni kezdett a karjában. Kényelmetlenül szoros volt neki a takaró, amibe nővére bebugyolálta, mikor útnak indultak, és a lány úgy gondolta, a picit lassan meg is fog éhezni. Másik hűga is elfáradhatott már. Több kilométert megtettek az éjszaka folyamán. Apró lábaiknak ez a távolság ugyancsak megterhelő volt, ráadásul ő terhet is cipelt. De tudta, még egy kicsit ki kell bírniuk, különben az az ember rájuk fog találni, mielőtt segítséget kérhetnének.

Majdnem felzokogott a megkönnyebbüléstől, mikor a halványan pislogó fényt felfedezte. De most hirtelen megtorpant, amint meghallotta a sätortáborból kiszűrődő zajokat: kutyaugatás, edénycsörömpölés, halk beszéd és fűtyörészés. És azok az illatok... Nagyot nyelt, mikor hangosan megkordult a gyomra. Ő és a hűga előző nap délben ettek utoljára, mert csak a picinek hozott némi ennivalót, mikor elszöktek.

A lány vetett egy utolsó pillantást a mögöttük húzóóó keskeny földútra. Az erdő, amit az ösvény kettészelt, összezáróóó látszott a hátuk mögött, mintha igyekezett volna elrejtteni a három menekülót. De ő tudta, hogy azt, aki a nyomukban lehet, nem tartaná vissza némi fa és aljnövényzet, akkor sem, ha mégoly sűrű. Ám annak a gonosz embernek továbbra sem volt nyoma. Lassan kezdte elhinni, hogy sikerült megmenekülniük tőle.

Ahogy ott árcsorgott a hűgaival, és próbálta összeszedni minden bátorságát, hogy bebállagjon a táborba és segítséget kérjen, egy kutya futott oda hozzájuk. A lány először megrettent. Sokszor

találkozott már dühös kutyával, amely megugatta, sőt, olyan is volt, ami egyszer megharapta. Már nem emlékezett rá, hol és mikor, csak a fájdalom rémlett neki, ami a harapást kísérte, és a vele járó félelem. De azóta annyi minden történt, hogy rövidke életének ez a kellemetlen epizódja teljesen homályba veszett.

Viszont arra nagyon is emlékezett, hogy sem a kutyákban, sem az idegenekben nem szabad megbízni. Világ életében igyekezett ezt a szabályt betartani, amit a mama oly sokszor elismételt neki. Igaz, végül mégsem egy idegen elől kényszerült menekülni.

Ez a kutya azonban nem olyan volt, mint amikkel korábban összehozta a sors. A kis keverék nagyon is barátságosnak tűnt, még csak el sem vakkantotta magát. Megállt, alig fél méterre előttük, majd leült, mintha azt akarná sugallni, hogy nem kell félniük tőle. Okos, barna szemét egyenesen a lány arcára függesztette. A kutya felállt, sűrű farkcsóválás közepette tett egy lépést a három gyermek felé, majd ismét leült. Pár másodperc múlva megismételte a mozdulatot, majd újra és újra, míg egyszer csak már közvetlenül a kislány előtt ült, meleg, bizalommal teli tekintetét továbbra sem véve le róla.

A lány azon kapta magát, hogy mosolyogva nézi a rituálét. Egy történet jutott eszébe, amit édesanyja olvasott neki régen, és ami egy kisfiúról szólt, akinek egy róka mondta el, hogyan kellene őt a fiúnak megszeliđítenie.

Régen volt már, hogy a mama ezt mesélte, de most, a kutyát nézve, egy csapásra eszébe jutottak a róka szavai: *„Először leülsz szép, tisztos távolba tőlem, úgy, ott a fűben. Én majd a szemem sarkából nézlek, te pedig nem szólsz semmit. A beszéd csak félreértések forrása. De minden áldott nap egy kicsit közelebb ülhetsz...”*¹

Ez a kutya most megszeliđítette őt.

– Találtál valamit, öregfiú? – kérdezte kedveskedve egy csendes, dörmögő hang a fák közül, ahonnan a kiskutya kifutott. Az állat

---

1 Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg

a hang hallatán ismét megcsóválta a farkát, majd halkan felnyüszített.

A lány kicsi, vézna teste megfeszült, miközben azt figyelte, hogy a magas, hajlott hátú, ősz hajú, borostás, barna bőrű férfi kilépett az egyik vastag fatörzs mögül, amely addig eltakarta. Úgy tűnt, a férfi legalább annyira meglepődött, mikor meglátta őt, mint a lány maga.

A gyermek felnézett a kedves, ráncos arcba. Valami oknál fogva úgy gondolta, ettől az embertől nem kell félnie. Talán volt valami a vonásaiban, ami ezt sugallta neki, vagy az is lehet, hogy a kutya miatt érezte így. Elvégre, akinek ilyen kedves háziállata van, az maga sem lehet rossz. Nem tudta. Mindenesetre már nem félt tovább. Biztonságban volt. Mindhárman biztonságban voltak. Végre megmenekültek.

Kistestvére ismét megmoccan a karjában, majd nyöszörögni kezdett. A lány tudta, hogy a pici hamarosan vinnyogó sírásba fog, ételt, meleget és gondoskodást követelve az egyetlen módszerrel, ami rendelkezésére áll. Magához szorította a babát, hogy legalább a teste melegét megoszthassa vele, ha már mást nem tehetett érte. Közben továbbra is fogta másik húga kezét, aki nővére háta mögött keresett menedéket azon nyomban, mikor a kiskutya megjelent az erdő szélén.

– Hát, ti meg kik vagytok? – lépett közelebb hozzájuk az idős férfi. Sötét szeme jóindulatúan, kedvesen fürkészte a három csöppséget.

– Kérem! – szedte össze minden bátorságát a kislány, és szólalt meg nagy nehezen. A szája kiszáradt menekülés közben, a hosszú gyaloglás kimerítette, az átélt izgalmak és megpróbáltatások ereje legvégére sodorták őt. – Tudna nekünk segíteni?

Minden bizodalját és kétségbeesett reménykedését a mozdulatba sűrítve az idegen felé nyújtotta kishúgát. A férfi tétovázás nélkül vette át az apró, meleg csomagot, és a takarót félrehúzával bekukkantott a belsejébe. Óriási, kristálytisza kék szempár pillantott vissza rá egy pufók, csodaszép arcból.

– Szervusz, te kis angyal – dörmögte a férfi mosolyogva, mire a kislány, aki hosszú utat megtéve kimenekítette két kistestvérét egy gonosz ember markából, szinte szédülni kezdett a megkönnyebbüléstől.

Végre biztonságban voltak. Hazaértek.

Első fejezet

Alaric gyűlölte a csalókat. Ki sem állhatta őket. És ehhez semmi köze nem volt rendőr mivoltának. Ha valami más a foglalkozása, akkor sem szívelte volna őket jobban. Lehetett volna akár könyvelő, vasúti jegyellenőr vagy hot dog árus.

Ez az ellenérzés nagyon régről fakadt, és miután hivatást választott, csak tovább fokozódott. Mára pedig szinte legyőzhetetlen megvetéssé erősödött. A csalókat még a tolvajoknál is alábbvalóknak tartotta.

De különösen az dühítette, ha a szélhámos ilyen elbűvölőnek látszott, mint ez itt, akit épp figyelt. A lány ártatlannak tűnt, mint a ma született bárány. Szőke hajával, az északi sarki gleccserek tiszta, jeges kékségét idéző szemével, porcelánsimaságú, fehér bőrével és elragadó arcával, amit csak még bájosabbá tett az a pár szeplő, mely az orrát díszítette, karcsú, légies alakjával úgy nézett ki, mint egy angyal. Egy roppant fiatal, gyönyörűséges tündéri lény. De Alaric tudta, hogy ez a szépség csakis a külső. Belül ez a nő romlott volt és becstelen. Abban lelte örömét, ha megkárosította az embereket. És ez meglehetősen könnyen ment neki, minekutána a kinézetével könnyedén megtéveszthetett bárkit. Senki sem gyanakodott egy olyan nőre, akit ilyen tökéletessé alkotott a természet. Csak ő.

Figyelte már egy ideje a lányt, és tisztában volt kiseded üzelmeivel. Láta, hogy a parton hol itt, hol ott állítja fel hordozható asztalkáját az összecsucskható székkal, és a nevetséges kellékeivel.

Bár meg kellett hagynia, ez a kis nő igazán eredeti volt. Jónőnek adta ki magát, mint több szélhámos társa a városban, de ő valahogy kirítt közülük. Míg mások kristálygömböt vagy kártyát hurcoltak magukkal, esetleg maskarába öltöztek, született cigánynak és tehetséges tenyérjósnek titulálva magukat, ő csak egy bőrrerszényt hordozott magával, amiben apró kövek voltak, rajtuk furcsa jelekkel. Ha egy szerencsétlen besétált a csapdájába, csak leültette magával

szemben, kiborította a köveit az asztalra, és egy darabig mereven bámulta őket. Azután beszélni kezdett, fürgén, pergő nyelvvvel, mintha csak könyvből olvasná a hazugságait. Mert, hogy minden szava merő hazugság volt, arra Alaric mérget mert volna venni.

Elismeréssel adózott a lány fantáziájának. Ennyit hadoválni saját kútfőből...

Hetek óta nyomon követte minden lépését, de soha nem hallotta, hogy ugyanazt mondaná két embernek. Mindenkinek más és más jóslatot adott elő. Márpedig ez nem lehetett egyszerű, mert az üzlet valósággal virágzott. A kis tengerparti városban egész nyáron sok volt a turista. A lány pedig különleges tehetséggel vonzotta magához a jövődjükre kíváncsi balekokat.

Alaric a parti sétány tarka bazársorának bódéi között észrevétlen maradva, szinte karnyújtásnyi közelségben állt a lányhoz. Így aztán tökéletesen látott és hallott mindent. Azt is, mikor az „ügyfelek” átadták neki a pénzt. De azért azt el kellett ismernie, hogy a kis szélhámos nagyszerűen végezte a dolgát. Soha nem kért konkrét összeget. Mindig azt mondta, ingyen jósol, de ez nem akadályozta meg abban, hogy elfogadja, amit végül mégis kapott. Tehát akár máris letartóztathatta volna – mégsem tette meg. Maga sem tudta, mi tartotta vissza ettől a lépéstől. Az volt a dolga, hogy felkutassa és leleplezze a csalókat, és amint elég bizonyítékot gyűjtött össze ellenük, le kellett tartóztatnia őket, hogy további sorsukról a bíróság dönthessen. Ám ennek a lánynak már jó ideje a nyomában volt, számtalan bizonyítékot gyűjtött össze bűnösségére vonatkozóan, mégsem tett lépéseket azért, hogy kivonja a forgalomból. Csak figyelte tovább, lenyűgözve ügyességétől és tiszteletre cseppet sem méltó tehetségétől.

Egy nő lépett oda hozzá, átmenetileg elvonva ezzel Alaric figyelmét a megfigyelt lányról.

– Úgy tűnik, eltévedt – mosolygott rá az idegen elbűvölően.

A férfi kényszeredetten viszonzta a mosolyt. Azonnal átlátott a nőn. Az ártalmatlannak tűnő mondat mögött mélyebb jelentés húzódott.

Hozzá volt szokva, hogy az ellenkező nem tagjai keresik a kegyeit. Magas, izmos természetével, sötétbarna hajával, sötétkék szemével vonzotta őket. Vagy legalábbis a legtöbbször.

– Segíthetek? – kérdezte a nő, mosolya elbűvölőből sokat sejtetővé vált. Alaricnak kétsége sem volt, mire gondol a másik.

– Köszönöm, de pontosan tudom, hol vagyok – nézett a szemébe bocsánatkérően.

– Talán legközelebb – nevetett fel halkán a lány. Apró, de formás természetével, göndör, vörös hajával, csillogó, zöld szemével ugyancsak vonzó jelenség volt. Ám a rendőr gondolatait a szőke boszorkány kötötte le, jelen pillanatban senki másnak nem volt helye benne.

– Igen, mindenképp – motyogta válaszul, de már nem is törődött vele tovább. Feltételezte, hogy kéretlen társasága odébbáll a visszautasítás után, ám nem így történt.

– Szóval más érdeklő – vonta magára a lány ismét a figyelmét, s mikor Alaric kíváncsian ránézett, látta, hogy már ő is a szőkeséget figyeli. – Nem csodálom, hogy megakadt rajta a szeme. Azonban néhány dolgot nem árt, ha tud. Történetesen ismerem azt a lányt. Valóban gyönyörű szép, ám nem olyan könnyen kapható, mint én. Ráadásul a volt barátja még mindig szerelmes belé, és nem hiszem, hogy egykönnyen elengedné.

Alaric csodálkozva pillantott a nőre. Gyanúsán közlékeny és nyersen őszinte volt egy olyan emberrel, akit életében akkor látott először.

– Szóval, folytatta a lány, csak óvatosan.

– Ne aggódjon. Csak jóslatni akarok – felelte végül.

– No persze – nevetett fel a lány. – Ha meggondolja magát, és mégsem akar jóslatni, akkor keresse csak Paytont. Engem mindenki ismer Pearlben.

Búcsúzóul végigsimított a férfi karján, és küldött még felé egy utolsó csábos pillantást, de minden további nélkül elindult. Lassan távolodott a sétányon, formás csípője igézően ringott minden egyes lépésére, mintha csak tudná, hogy a férfi még egy ideig nézi, ahogy elszál.

Alaric mosolyogva megrázta a fejét, majd figyelme ismét a szépséges szélhámos felé fordult.

Szépséges szélhámos? Ennek véget kell vetnem – intette magát. – Lépnem kell.

Már mozdult, elhatározta, hogy végre leállítja a lány üzelmeit. Egyszer s mindenkorra véget vet a csalásnak. Ám közvetlenül azután, hogy döntésre jutott, fura dologra lett figyelmes. Rajta kívül még valaki figyelte a fiatal nőt.

A másik férfi nem volt olyan gyakorlott és hozzáértő, mint ő. Vagy csak egyáltalán nem érdekelte, felfedezik-e. Mikor a lány éppen aktuális vendége felállt, határozott léptekkel odament az asztalhoz, és lehuppant az épphogy üressé vált összecsucskozható székre.

Magas volt, ez még ültében is jól látszott. Hosszú lábait lazán kinyújtotta az asztal mellett, kis híján hozzáért velük a lány térdéhez. Izmos, jól szabott ingbe bújtatott felsőteste, jó néhány arra sétáló nő pillantását magára vonta. Látszott rajta, hogy tökéletesen tisztában van a lehangoló hatással, amit a szebbik nemre gyakorol pusztán megjelenésével. De úgy tűnt, ez cseppet sem érdekli. Figyelmét teljesen lekötötte az előtte ülő lány.

– Jósolsz nekem is, szépségem? – szólalt meg mézes-mázosan.

– Tűnj innen, Tait! – sziszegte a lány ingerülten. – Megmondtam, hogy nem akarlak többé látni.

– Ugyan, Krista. Ezt te sem gondolhatod komolyan. Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek. Imádlak, hisz' tudod.

Alaric egyre növekvő érdeklődéssel figyelte a szeme előtt kibontakozó drámát. Eszébe jutott, mit mondott a csábos vörös pár perccel korábban a szőke lány volt barátjáról.

– Az életben még soha, semmit nem gondoltam ennyire komolyan – felelte hidegen a lány. – Tűnj a szemem elől, különben olyat teszek, amit magam is megbánok.

– Eszem ágában sincs elmenni – vigyorgott szemtelenül a fiatal férfi. – Addig legalábbis, míg bele nem egyezel, hogy velem vacsorázol.

– Nem fogok veled sem vacsorázni, sem ebédelni, egyáltalán soha, semmit nem fogok veled csinálni többé, Tait. Viszont valamire mégis a szavamat adom. Hamarosan még azt is el fogom felejtetni, hogy a világon vagy.

A férfi egyébként jóképű arca elkomorult. Azt Alaric képtelen volt megállapítani, hogy a haragtól vagy a megbántottságtól. Mindenesetre korábbi szemtelen vigyorának nyoma sem volt. Markáns, harmonikus vonásai eltorzultak, sűrke szeme elfelhősödött a visszafojtott haragtól. Vagy a bánattól? Képtelenség volt megállapítani, míg meg nem szólalt:

– Szeretlek, Krista – dőlt előre egy gyors mozdulattal, és elfúló hangon folytatta a vallomást: – Nem tudok élni nélküled.

A lány mintha egy pillanatra megingott volna a szavak hallatán. Merev vonásait ellágyította a gyengédség, úgy tűnt, hinni akar a férfinak. Az egész azonban alig néhány másodpercig tartott. Ha Alaric nem figyel folyamatosan, észre sem veszi talán. Az arca először szomorúvá, majd ugyanolyan hideggé vált, mint nem sokkal korábban. A vele szemben ülő férfi is észrevehette ezt, mert hirtelen taktikát váltott.

– Nem nyugszom, míg vissza nem kaplak. Ezt jól véd az eszedbe!

Kijelentése inkább fenyegetésnek hangzott, mint szenvedélyes ígéretnek. Alaric keze ökölbe szorult a durva hangnem hallatán. Már-már mozdult, hogy közbe avatkozzon, mielőtt elfajulna a helyzet, és a férfi tettelegességhez folyamodna.

– Megcsaltál, Tait. Soha nem fogsz visszakapni. Még akkor sem, ha te maradsz az utolsó hímnemű a földön. – A lány hangja ostorként csattant, méltóságteljesen felemelkedett, jelezve, hogy részérő véget

ért a beszélgetés, ám a férfi elkapta a kezét, megakadályozva ezzel, hogy a másik ellépjen az asztal mellől.

– Ugyan, bébi, olyan jól megvoltunk együtt – váltott a hangja dühösből csábítóan duruzsolóvá. – Adj nekem még egy esélyt! Nem fogod megbánni. Az csak egy botlás volt, semmi több. Nem jelentett nekem semmit. Te vagy az igazi.

– Menj a fenébe! – rázta le magáról az érintést a lány. – És ha még egyszer bébinek szólítasz, betöröm az orrod.

A férfi olyan hirtelen állt fel, hogy Alaric egy pillanatra meglepődött. A szék, amin addig ült, hátrazuhan, az asztal vészesen megingott, a tetején heverő tasak tartalma pedig a földre borult.

A rendőr azt hitte, a másik férfi meg fogja ütni a lányt. Izmai ugrásra készen megfeszültek, hogy közbeavatkozhasson, de nem volt rá szükség. Bár Tait testéből sugárzott a kirobbanásra kész erőszak, fenyegetően magasodott a törékeny, tőle jóval alacsonyabb nő fölé, azonban még uralkodott magán.

– Te hozzám tartozol, Kristanna Blomquist, ezt jól véd az eszedbe! Soha nem foglak elengedni. Ha nem hagysz más választást, pokollá teszem az életedet, de nem engedem, hogy elfelejts.

Alaric kilépett a rejtekéből, és a pár felé indult, ám a lányból felszakadó, ijesztő, ziháló hang alig egy-két lépés után arra készítette, hogy megtorpanjon.

Kristanna oldalt állt neki, és a földön szanaszét heverő festett köveket bámulta, úgyhogy ő nem látta jól az arcát. Tait megnyúlt ábrázatát, és az azon végbemenő viharos változást viszont annál inkább szemügyre tudta venni. A férfi először megdöbbsent, majd megrémült.

– Mi a fene... – dadogta. Hátrálni kezdett, el a nőtől, akit addig mindenáron megpróbált rávenni, hogy fogadja őt vissza.

Alaric óvatosan úgy helyezkedett, hogy egy pillantást vethessen a lány arcára, és mikor sikerült, már értette, mitől rémült meg annyira Tait.

Kristanna sápadt volt, egyébként is fehér arca, ha lehet, még haloványabbá vált, addig csábítóan piros, most viszont vértelen ajka mintegy megkoronázta az ijesztő látványt. De a szeme volt a legrémisztóbb. A csodás kék szempárnak nyoma sem maradt. Mintha fehér hályog ereszkedett volna az íriszére, eltakarva azt.

Még mindig zihálva szedte a levegőt, úgy tűnt, minden egyes korty oxigénért keményen meg kell küzdenie.

Talán valamiféle rohama van. Epilepszia, esetleg – találgatott Alaric, és a telefonja után tapogatózott, hogy mentőt hívjon.

Soha nem látott még epilepsziás beteget, nem tudta, hogyan festhet. De azt látta, hogy Kristannával nagyon nem stimmel valami.

Vagy megint csak színészkedik? – hasított belé a kérdés, ami töprengésre készítette.

Az elmúlt napokban közvetlen közletről tapasztalhatta, milyen tehetséges szélhámos a lány. Látta, hogy nem áll tőle messze a szerepjátszás, és azt is, milyen meggyőző tud lenni, ha akar.

Már beütötte a segélyhívó számát, ám végül mégsem tárcsázott, a mozdulat félbemaradt. Továbbra is árgus szemekkel követte figyelme tárgyának minden mozdulatát, és próbálta eldönteni, mitévő legyen.

Kristanna suttogni kezdett. Egyetlen szavát sem lehetett érteni.

– Azonnal fejezd ezt be, kicsim! Kiráz tőle a hideg – morogta Tait, miközben odahajolt a lányhoz, hogy jobban értse, mit mond.

– Halál jár a nyomodban. Halál, amit nem kerülhetsz el – erősödött fel hirtelen Kristanna addig gyenge hangja. De valahogy furcsán szólt, idegenül, csikorgóan. Mintha valaki más beszélt volna, nem is ő maga. Ám a szavak kétségtelenül az ő szájából jöttek.

Tait káromkodva, arcán mélységes rémülettel ugrott hátra, mikor felfogta a hallottak értelmét.

– Megőrültél? Ez nem vicces, hallod? Majd telefonálj, ha végre megjött az eszed!

Sarkon fordult, és mintha hátsón billentették volna, gyorsan odébbállt.